Τι περιμένει ο Θεός από εμάς; (Ιερομόναχος Λουκάς Γρηγοριάτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 2 Απριλίου, 2015

Οι απαντήσεις, που με τη Χάρη του Θεού και την ευλογία του Γέροντα θα ακολουθήσουν, θα είναι αναπόφευκτα ο καρπός της προσωπικής μας, και βεβαίως μικράς, πείρας. Θεωρώ ότι την καθολική επί του θέματος απάντηση έχει διδάξει το ίδιο το Άγιον Πνεύμα στην Εκκλησία δια των Αγίων μας. Εμείς μπορούμε να αναπτύξουμε μόνο κάποιες πλευρές της καθολικής αυτής εμπειρίας της Εκκλησίας, σύμφωνα με το λόγο του Αποστόλου Παύλου: «εκ μερους δε γινωσκομεν και εκ μερους προφητεύομεν» (Α’ Κορ. 13:9).

Η παρουσία κάθε ανθρώπου στον κόσμο είναι μια ευλογία του Θεού. Ελλόγως και πανσόφως ο Θεός μας φέρει στην ύπαρξη, γιατί αποβλέπει στην ολοκλήρωση του σκοπού της Δημιουργία του κόσμου και της Πλάσεως του ανθρώπου, που είναι η εν Χριστώ μετοχή μας στην Χάρη και την δόξα και το φως της Αγίας Τριάδος.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερο δώρο του Θεού προς τον άνθρωπο, από το να γίνει κοινωνός της θείας Ζωής Του. Αλλά και δεν υπάρχει μεγαλύτερο χρέος για μας, από το να ανταποκριθούμε στην δική του αγάπη και πρόσκληση.

Βασικό ανθρωπολογικό αίτημα είναι η καταξίωση της ανθρώπινης υπάρξεως. Θρησκείες και φιλοσοφίες επεδίωξαν να απαντήσουν στην πανανθρώπινη αυτή αναζήτηση. Αλλά μόνον ο Χριστός προσέφερε στην ανθρώπινη φύση την οντολογική της καταξίωση. Η θέωσις

του ανθρώπου δεν είναι κάτι περισσότερο από αυτό που χρειάζεται η ανθρώπινη ύπαρξη για να ολοκληρωθεί, και γι' αυτό κάτι περιττό και περιφρονητέο.

Ο Θεός περιμένει την εν Χριστώ αποκατάστασή μας στο πρωτόκτιστον κάλλος. Κατ' εικόνα, καλούμεθα να ξαναγίνουμε σύμμορφοι της εικόνος της δόξης αυτού, όπως αναφέρει ο Απόστολος Παύλος (Ρωμ.η'29) και επαναλαμβάνει στην ευχή της Αναφοράς της θείας Λειτουργίας του ο Μέγας Βασίλειος.

Στην προοπτική της εν Χριστώ μεταμορφώσεως και Χριστοειδούς μορφώσεως οι νέοι καλούνται να αναζητήσουν και να ακολουθήσουν τις πνευματικές οδούς που θα τους οδηγήσουν στην τελεία εν Χριστώ ζωή. Αυτή είναι η κλήση του Θεού.

Μέσα σε ένα κόσμο που διαρκώς επιθυμεί να κινείται μακριά από τον Χριστό και να εξαναγκάζει τους πιστούς νέους σε συμβιβασμούς με το κοσμικό φρόνημα, οι δρόμοι που εξασφαλίζουν μια αδιατάρακτη πορεία προς τον Χριστό και με τον Χριστό είναι η μετοχή στην ζωή της Εκκλησίας και η προσωπική πνευματική άσκηση.

Σε μία εποχή που οι νέοι άνθρωποι αντιμετωπίζουν πολλές και σκληρές προκλήσεις από την εκκοσμικευμένη κοινωνία και γίνονται συχνά θύματά της, οι πιστοί νέοι έχουν την ευλογία να ακουμπούν σταθερά και με εμπιστοσύνη σε ανθρώπους πνευματικούς, που έχουν τη Χάρη του Θεού και είναι ικανοί να τους καθοδηγήσουν, και να αντλούν δύναμη από τα ζωοποιά Μυστήρια της Εκκλησίας.

Η αγάπη που ο Χριστός ζητεί από τους Χριστιανούς είναι μια περιεκτική αρετή, που σημαίνει ολοκληρωμένη απέκδυση του παλαιού ανθρώπου και ολοκληρωμένη ένδυση του Χριστού. Η άσκηση όμως αυτής της αρετής προϋποθέτει αυτοπροαίρετο και αυτεξούσιο προσανατολισμό της ελευθερίας μας στη τήρηση των εντολών του

Χριστού.

Πρόκειται
για καίριο και γι’ αυτό αξιοπρόσεκτο σημείο. Ιδιαίτερα για την εποχή μας, που η υποκλοπή της ελευθερίας μας μπορεί να γίνεται με πολλούς και θεωρούμενους δυστυχώς φυσιολογικούς τρόπους. Από την πλύση εγκεφάλου που κάνουν τα Μ.Μ.Ε. προωθώντας το American life style μέχρι τις επιδέξιες κινήσεις για να χαρακτηρισθούν αναχρονικοί και φονταμενταλισταί όσοι προσβλέπουν στην μοναδικότητα της εν Χριστώ και τη Εκκλησία σωτηρίας.

Η
Ορθόδοξος Πίστις μας, βεβαίως, δεν αποτελεί ιδεολόγημα και πολύ περισσότερο δεν συνιστά μισαλλόδοξο φρόνημα, ούτε η Ορθόδοξος Εκκλησία μας είναι χώρος δογματικού απομονωτισμού, όπως τελευταία λέγεται. Αντιθέτως, είναι ο τρόπος και ο χώρος που επιτρέπουν στις δυνάμεις της ανθρώπινης ψυχής να αναπτυχθούν σωστά
και σύμφωνα με τις αληθινές προδιαγραφές της ανθρώπινης υπάρξεως, εφ’ όσον ο Χριστός γενόμενος άνθρωπος ανέδειξε την ανθρώπινη φύση καθαρή, όπως πρωτοπλάσθηκε, και κατέδειξε τις οντολογικές της δυνατότητες.

Όταν
ολοκληρωτικές τάσεις χειρισμού (manipulation) των ανθρωπίνων συνειδήσεων καταγγέλλονται ως ο μεγαλύτερος σήμερα κίνδυνος για τους νέους, η Ορθόδοξος Εκκλησία είναι ο πιο ασφαλής τόπος και η Ορθόδοξη Πίστις είναι ο πιο ασφαλής δρόμος που θα τους σώσει από κάθε ολοκληρωτισμό.

Η
Ορθοδοξία ως Πίστις είναι η αληθινή δόξα (από το δοκέω -ώ), δηλαδή ό,τι πιο αληθινό και ανεπίδεκτο πλάνης μπορεί να σκέπτεται και να θεωρεί ο άνθρωπος περί Θεού και κόσμου. Και ως βίωμα η Ορθοδοξία είναι αυτή που μπορεί να αναπαύσει τις νεανικές ψυχές που αναζητούν το αυθεντικό και γνήσιο, μακριά από εμπαθείς και ιδιοτελείς επιδιώξεις. Η Ορθόδοξος Πίστις είναι ό,τι πολυτιμότερο μπορεί κανείς να κατέχει και ό,τι αποτελεσματικότερο μπορεί να χρησιμοποιήσει, προκειμένου να αγαπά ειλικρινά τον κάθε άνθρωπο, δικό μας και ξένο. Γιατί εν

Χριστώ Ιησού «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ» (Γαλ. γ’ 28).

Ο νεανικός κόσμος σήμερα αναζητεί τρόπους διαφυγής από τον κλοιό που του δημιούργησε η νεωτεριστικότητα, όπως την αποκαλούν, δηλαδή η αντίληψη ότι μπορεί να οικοδομηθεί ένας τρόπος ζωής χωρίς Χριστό. Αυτός ο κλοιός συνίσταται από το άγχος, τα προσωπικά και κοινωνικά αδιέξοδα, την αβεβαιότητα. Γι’ αυτό οι νέοι προσφεύγουν σε τρόπους ζωής που δημιουργεί και σερβίρει η μετά -νεωτερικότητα, δηλαδή η αντίληψη ότι την λύση των αδιεξόδων δεν θα προσφέρει ο Χριστός αλλά ο αποκρυφισμός, η Νέα Εποχή, ο νεοπαγανισμός και νεοπολυθεϊσμός ή ολυμπισμός, δηλαδή ο αντίχριστος.

Και τίθεται το ερώτημα: Υπάρχει σήμερα σημείο επαφής μεταξύ των νέων ανθρώπων και της Εκκλησίας;

Βεβαίως υπάρχει, και είναι επιτακτικότερη η ανάγκη σήμερα παρά άλλοτε να τονισθεί ότι η Ορθόδοξος Πίστις μας και η Ορθόδοξος Εκκλησία μας είναι η απάντηση στα υπάρχοντα αδιέξοδα των νέων μας.

Η κλήση και η αποστολή των πιστών νέων είναι να αγωνίζονται να ζουν εν Χριστώ με συνέπεια και αποφασιστικότητα, ώστε να μπορούν να μαρτυρούν ότι υπάρχει ο Χριστός, Σωτήρας, όλων των ανθρώπων όλων των εποχών, και υπάρχει η Ορθόδοξος Εκκλησία, χώρος σωτηρίας για όλους τους ανθρώπους όλων των εποχών.

(Πηγή: Ενωμένη Ρωμηοσύνη*)*